

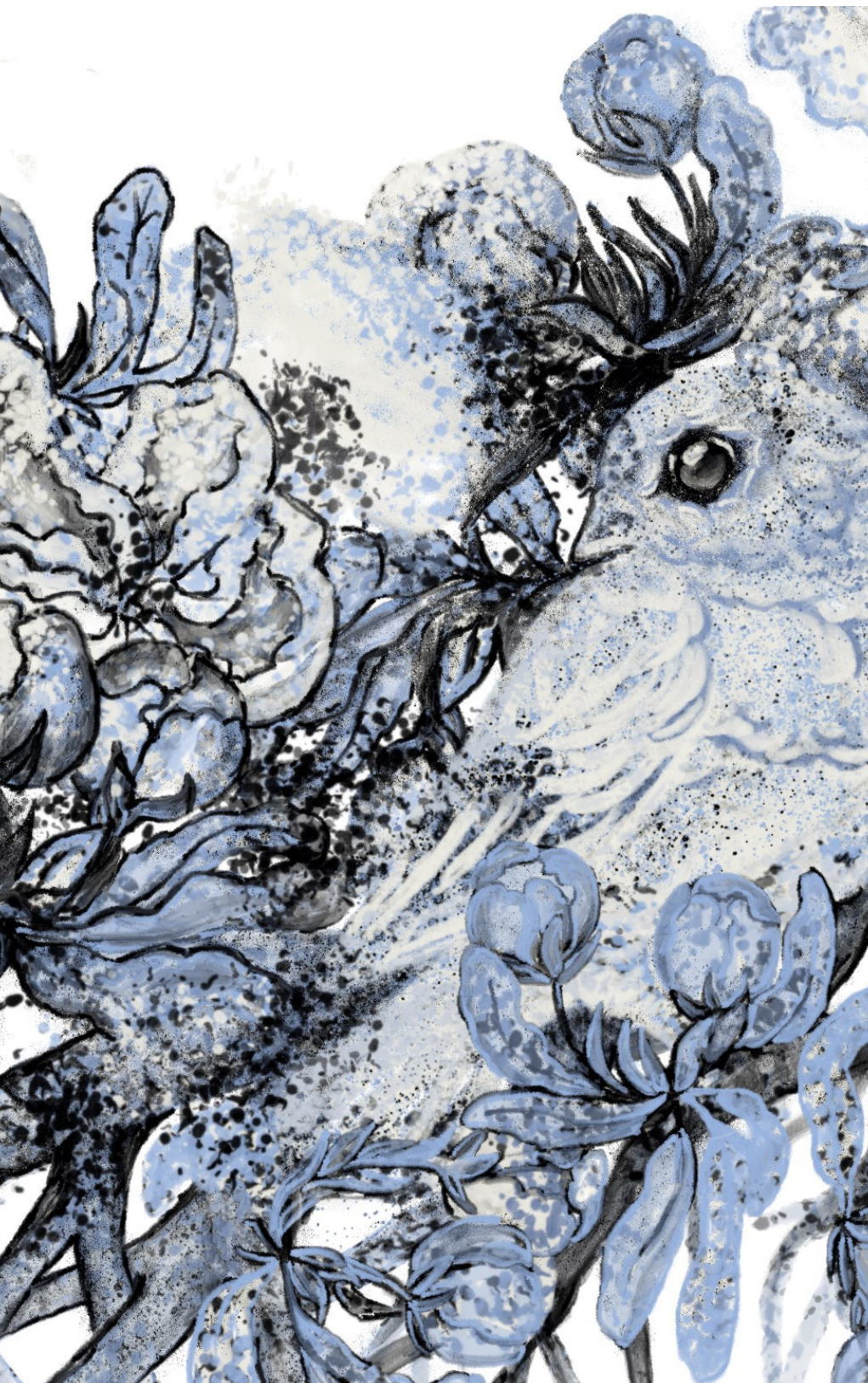
TUULEEN KADONNUT

Omistettu tuuleen kadonneille

Kirjoittanut: Mirva Grönqvist, M G © 2019

Kuvittanut: Mirva Grönqvist, M G © 2022

Kannen suunnittelu ja taitto: Mirva Grönqvist, M G © 2022

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6712-2

Tuuleen kadonnut

Kevät oli saapunut ja sulattanut tietään lumen peittämän puiston.

Maa oli kuin herännyt unestaan. Kaikialla oli elämää. Kaukana horisontissa näkyi muuttomatkoiltaan palaavia suuria lintuparvia. Ne olivat tulleet takaisin synnyinseuduilleen pesimään. Maasta nostivat päätänsä pienet versot iloisina siitä, että aurinko oli jälleen saapunut ja antanut niille elämän.

Pienessä lammessa talvehtineet sorsat sukivat toisiaan ja sukeltelivat ruokaa lammen pohjasta. Sorsapariskunta kaakatti toisilleen onnellisina. Ne olivat iloisia, sillä kaikki niiden ystävät olivat palanneet takaisin. Ihmisetkin olivat saapuneet puistoon paistattelemaan ensimmäistä kevätauringon lämmittämää päivää, tuoden mukanaan, sorsillekin herkkuja.

Pian harmaan ja ruskean sävyjen täytämä puisto oli kauttaaltaan vihreiden versojen peittämä.

Puidenkin oksat olivat heränneet eloon ja niiden kaarnan suojusta piilossa olleet pienet lehdensilmut kurkistivat ulos ja tervehtivät iloisesti loistavaa aurinkoa. Jonka säteet hivelivät niiden pintaa ja täyttivät ne täyteen elämää.

Maan harmaa vaippa sai kuin taikaiskusta ylleen värikkään peitteen. Kukatkin uskaltautuivat nostamaan päänsä maan suojusta. Sieltä täältä maasta putkahtivat esiin eriväriset silmut. Mettä etsiessään perhoset, mehiläiset ja muut hyönteiset pölyttivät puiston omena ja kirsikkapuunkukat, jotta ne kantaisivat jälleen hedelmää. Tuntui siltä kuin kaikilla eläimillä ja hyönteisillä olisi ollut kauhea kiire ahertaa tärkeiden töiden parissa. Ihmiset ainoastaan osasivat nauttia kesän ensimmäisistä valon täyteisistä päivistä.

Oli varhainen keväätaamu. Aurinko nousi puiston puiden takaa. Sen lämpimät säteet kuivattivat puiston puiden lehtiin ker-tyneen aamukasteen. Auringon lämpö hyväili pienen sinisen linnun höyheniä. Sininen lintu oli niin kiireisiinsä uppoutunut, ettei ehtinyt huomaamaan auringon paahteen lämpöä selkäsulissaan.

Lintu oli niin keskittynyt puuhiinsa, et-tä melkein jäi ohikiitävän pyöräilijän jalkoi-hin. Se väisti ketterästi pyöräilijää ja pyrähti lentoon nokassaan kasa pieniä oksia, joita se oli poiminut maasta.

Pieni sininen lintu kaarsi lammen yli. Se pälyili hetken ympärilleen. Lennähti suu-ren omenapuun latvaan ja sukelsi lehtien ja kauniiden omenankukkien täyttämien oksien väliin, taidokkaasti väistäen jokaista oksaa, jokaista lehteä, laskeutuen puun keskellä olevan oksaston haaraan, tarkasti rakenne-tun pesän reunalle. Se asetteli oksat paikoil-leen ja hetken ylpeänä katseli pesäänsä ja sinne ilmestyneitä kolmea kauniisti auringos-sa kimmeltävää munaa. Se lempeästi siirteli

9 789528 067122